

Peter James

Op dood spoor

De Fontein

I

Het duurde lang voordat het donker werd, maar het wachten was de moeite waard. Tijd was trouwens toch geen punt voor hem. Hij was erachter gekomen dat, ook al had je verder niets, je in elk geval meer dan genoeg tijd had. Hij had heel veel tijd. Was bijna een miljardair.

Vlak voor middernacht verliet de vrouw die hij volgde de dubbele rijbaan en reed de eenzame gloed van een BP-benzinestation in. Hij zette het gestolen bestelbusje op de onverlichte weg ernaast, en hield haar remlichten in het oog. Ze leken steeds feller te worden terwijl hij ernaar keek. Rood licht voor gevaar, rood voor geluk, rood voor seks! Van de mensen die vermoord worden, kent 71 procent hun moordenaar. Dit gegeven tolde rond in zijn hoofd, als een balletje in een flipperkast. Hij verzamelde gegevens, borg ze net zo zorgvuldig op als een eekhoorn zijn nootjes, zodat hij ze na de lange geestelijke winterslaap weer kon gebruiken.

De vraag was: hoeveel van die 71 procent wisten dat ze vermoord gingen worden?

Weet u het, mevrouw?

De koplampen van voorbijrijdende auto's flitsten langs, door de luchtdruk van een grote vrachtwagen wiebelde de kleine blauwe Renault een beetje, waardoor een paar loodgietersspullen achterin rammelden. Er stonden maar twee auto's bij de pompen. Een Toyota-busje dat op het punt stond weg te rijden, en een grote Jaguar. De eigenaar, een gezette man in een slecht zittende smoking, kwam net teruglopen van de kassa en propte zijn portemonnee in zijn zak. Een BP-tankwagen stond wat verderop geparkeerd, de in overall gehesen chauffeur was bezig een lange slang uit te rollen om de tanks van het benzinestation bij te vullen.

Voor zover hij kon zien, hing er maar één beveiligingscamera op het terrein. Dat was een tegenvaller, maar niet onoverkomelijk.

Ze had geen betere plaats kunnen uitzoeken om naartoe te gaan!

Hij gaf haar in gedachten een kushandje.

2

Het was een warme zomeravond en Katie Bishop zwiepte haar verwarde felrode haar uit haar gezicht en gaapte vermoeid. Vermoeid was nog zacht uitgedrukt. Uitgeput, maar wel op een heel fijne manier, jawel! Ze bekeek de benzinepomp alsof het een buitenaards wezen was dat hier op aarde was neergezet om haar te intimideren. Dat gevoel had ze vaak bij een benzinepomp. Haar man had altijd moeite met de handleiding van de vaatwasser en de wasmachine, omdat die volgens hem in onbegrijpelijke vrouwentaal geschreven waren. Nou, wat haar betrof hadden benzinepompen onbegrijpelijke handleidingen die in mannentaal geschreven waren.

Ze stuntelde zoals gewoonlijk met de benzinedop van de BMW, en staaarde toen naar de woorden Loodvrij en Super, terwijl ze zich probeerde te herinneren welke ze ook alweer moest nemen, ze deed het nooit goed. Als ze loodvrij nam, zou Brian haar op haar kop geven omdat ze er benzine in had gedaan die niet goed genoeg was; maar nam ze super, dan zou hij weer kwaad zijn omdat ze zo veel geld had verspild. Voorlopig had ze er nog niets in gedaan. Ze had het handvat beet en kneep er hard in, terwijl ze met haar andere hand de aandacht probeerde te trekken van de slome pompbediende aan de balie.

Brian irriteerde haar steeds meer. Ze was het spuugzat dat hij over allerlei pietluttigheden moeilijk kon doen, zoals waar de tandpasta op de planchet moest staan, en dat de stoelen om de keukentafel op gelijke afstand van elkaar moesten staan. Op de millimeter nog wel, niet op de centimeter. En hij werd ook steeds eigenaardiger, kwam regelmatig thuis met tassen vol uit de seksshop, vol met allemaal rare dingen die ze per se van hem moesten uitproberen. En dat vond ze nog het ergste.

Ze was zo in gedachten verzonken, dat ze pas in de gaten had dat de benzinetank vol was tot de pomp met een luide kleng ermee ophield. Ze rook de benzinelucht, die ze eigenlijk best lekker vond, en hing de slang aan de haak, deed de auto met de afstandsbediening op slot – Brian had haar gewaarschuwd dat er vaak auto's werden gestolen bij benzine-stations – en liep naar de kassa toe om te betalen.

Toen ze weer naar buiten liep, vouwde ze zorgvuldig haar bonnetje op en stopte het in haar portemonnee. Ze klikte het portier open, stapte in, deed de portieren van binnenuit op slot, deed de gordel om en startte de motor. De cd *Il Divo* klonk meteen weer. Ze overwoog om het dak naar beneden te doen, maar deed het toch maar niet. Het was al na middernacht, ze zou te kwetsbaar zijn als ze op dit uur Brighton binnen zou rijden met open dak. Alles dicht en op slot was veel veiliger.

Pas nadat ze bij de benzinepomp was weggereden en ze al ruim honderd meter op de onverlichte oprit zat, rook ze iets anders in de auto. Een luchtje dat ze heel goed kende. *Comme des Garçons*. Toen zag ze iets bewegen in de spiegel.

En ze besefte dat er iemand in de auto zat.

De angst greep haar bij de keel, haar handen lagen als bevroren op het stuur. Ze trapte hard op de rem, zodat de auto piepend tot stilstand kwam, zat te hannesen met de versnellingspook om de achterruit te vinden zodat ze terug kon rijden naar het veilige pompstation. Toen voelde ze het kille, scherpe metaal in haar nek bijten.

‘Gewoon doorrijden, Katie,’ zei hij. ‘Je bent niet bepaald een braaf meisje geweest, hè?’

Terwijl ze zich uitrekte om hem te zien in de achteruitkijkspiegel, zag ze een lichtflits weerkaatsen op het mes.

En in diezelfde achteruitkijkspiegel zag hij de doodsangst in haar ogen.

3

Marlon deed wat hij altijd deed, namelijk rondzwemmen in zijn vissenkomp, zijn wereld verkennen met de onvermoeibare onverzettelikheden van een ontdekkingsreiziger die naar het zoveelste nog niet in kaart gebrachte continent voer. Zijn bek ging open en dicht, waarbij hij meestal water binnenkreeg, maar soms ook de microscopisch kleine korrels die, naar Roy Grace aannam, de goudvissenequivalenten waren van een maaltijd in Gordon Ramsays restaurant, als je zag hoe duur ze waren.

Grace zat in zijn zitkamer onderuit in zijn luie stoel. De kamer was in zwart en wit, geïnspireerd door zenminimalisme, ingericht door zijn van de aardbodem verdwenen vrouw Sandy. Tot voor kort had het er nog vol gestaan met haar spulletjes. Nu stonden er alleen nog een paar leuke jarenvijftigstukken die ze samen hadden gekocht, met als topstuk een jukebox die ze hadden opgeknapt. En er hing nog maar één foto van haar, in een zilveren lijstje, die twaalf jaar geleden op Capri was genomen en waarop ze haar knappe bruine gezicht in die ondeugende grijns van haar trok. Ze stond badend in het zonlicht tegen een paar uitstekende rotsen aan, terwijl haar lange blonde haar wapperde in de wind. Hij vond haar net een godin.

Hij sloeg wat Glenfiddich met ijs achterover, zijn blik gefixeerd op de tv, op een oude film die hij op de dvd afspeelde.

Het was een van de tienduizenden waarvan zijn vriend Glenn Branson het ‘ongelóóflijk’ vond dat hij ze nog niet had gezien.

En inmiddels ging het er niet meer om dat Branson een hoop meer wist dan hij en hij niet meer voor gek wilde staan. Grace wilde graag meer leren, zichzelf verbeteren, om dat grote zwarte culturele gat in zijn hoofd te vullen. Hij was de afgelopen paar maanden tot de ontdekking gekomen dat zijn hoofd vol zat met bladzijden uit het Politiehandboek, feitjes over rugby, voetbal, motorraces en cricket en verder niet veel meer. En dat moest veranderen. En snel ook.

Want na een hele tijd ging hij weer met iemand uit en was hij stapelgek op, helemaal weg van, en misschien zelfs verliefd op die persoon. En hij kon het gewoon niet geloven. Maar ze was veel beter ontwikkeld dan hij. Soms kreeg hij de indruk dat ze elk boek dat er maar geschreven was had gelezen, elke film had gezien, elke opera had bezocht en dat ze ook nog eens het werk van elke beroemde kunstenaar kende, ongeacht of die al overleden of nog in leven was. En alsof dat nog niet genoeg was, volgde ze ook nog eens een cursus filosofie aan de Open Universiteit.

Vandaar de stapel filosofieboeken op het bijzettafeltje naast zijn stoel. Hij had de meeste nog niet zolang geleden bij City Books aan Western Road gekocht, en de rest tijdens zijn zoektocht in zo’n beetje elke boekwinkel in Brighton & Hove.

De twee boeken die volgens zeggen het eenvoudigst te begrijpen waren, *The Consolations of Philosophy* en *Zeno and the Tortoise*, lagen bovenop. Boeken voor de leek, die hij misschien net zou kunnen snappen. Nou ja, toch zeker wel af en toe een gedeelte ervan. Daardoor kon hij met Cleo over dingen praten die zij leuk vond. En, eigenaardig genoeg, vond hij het nog interessant ook. Vooral met Socrates had hij wel wat. Dat was een eenling geweest, en uiteindelijk was hij ter dood veroordeeld voor zijn gedachtegoed en zijn leringen. Hij had ooit gezegd: ‘Het leven dat niet onderzocht is, is het niet waard geleefd te worden.’

En de afgelopen week was hij met haar meegegaan naar Glyndebourne, om *Le nozze de Figaro* te zien, van Mozart. Hij had sommige gedeelten van de opera behoorlijk taai gevonden, maar er waren ook momenten geweest van zulke intense schoonheid, zowel in de muziek als in het spel, dat hij tot tranen bewogen was.

Hij werd ook gegrepen door de zwart-witfilm waar hij nu naar zat te kijken. De film speelde in Wenen vlak na de oorlog. In de huidige scène zat Orson Welles, die een zwarthandelaar genaamd Harry Lime speelde, samen met Joseph Cotten in het bakje van een reuzenrad in een pretpark. Cotten schold zijn oude vriend Harry de huid vol omdat hij corrupt was geworden. Welles diende hem van repliek: 'In Italië hadden ze onder de Borgia's dertig jaar lang oorlog, terreur, moorden, bloedvergieten, maar ze brachten wel Michelangelo voort, Leonardo da Vinci en de renaissance. In Zwitserland was het allemaal pais en vree; ze hadden vijfhonderd jaar lang democratie en vrede, en wat hebben zij voortgebracht? De koekoeksklok.'

Grace nam nog een grote slok whisky. Welles speelde een sympathieke rol, maar Grace vond hem naar niets. De man was een schurk, en in zijn twintig jaar lange carrière had Grace nog nooit een schurk ontmoet die zichzelf niet schoon praatte voor wat hij deed. In hun zieke geest was het de wereld die verkeerd in elkaar zat, en niet zij.

Hij gaapte, schudde toen de ijsblokjes in zijn lege glas heen en weer, terwijl hij aan de volgende dag zat te denken: vrijdag, het dineetje met Cleo. Hij had haar al sinds afgelopen vrijdag niet meer gezien, ze was het weekend naar Surrey gegaan voor een uitgebreide familiereünie. Haar ouders waren vijfendertig jaar getrouwd en ergens vond hij het maar vreemd dat ze hem niet uitgenodigd had, alsof ze hem op een afstand wilde houden. Alsof ze daarmee wilde aangeven dat ze wel afspraakjes maakten en met elkaar naar bed gingen, maar dat ze niet echt een relatie hadden. En op maandag zou ze weggaan om een cursus te volgen. Hoewel ze

elkaar elke dag hadden gesproken, ge-sms't en ge-e-maild, miste hij haar enorm.

En de volgende dag had hij al vroeg een bespreking met zijn onvoorspelbare baas, de ene keer aardige en dan weer krengerige Alison Vosper, adjunct-hoofdcommissaris van de politie van Sussex. Hij was opeens hondsmoe, en was net met zichzelf aan het overleggen of hij nog een whisky in zou schenken en de film af zou kijken of dat hij hem tot de volgende avond zou bewaren, toen de bel ging.

Wie kwam er in hemelsnaam om middernacht langs?

Er werd weer aangebeld. Meteen daarna werd er hard op de deur geklopt. En nog een keer.

Verbaasd en op zijn hoede, zette hij de dvd op pauze, stond een beetje wankel op en liep naar de gang. Er werd nog steeds driftig aangeklopt. Toen werd er opnieuw aangebeld.

Grace woonde in een rustige wijk, een straat met halfvrijstaande huizen, die liep tot aan de kust van Hove. Het was geen wijk waar drugsverslaafden of het nachtelijke schuim van Brighton & Hove normaal gesproken rondhingen, maar hij was toch voorzichtig.

In de loop van de jaren was hij door zijn werk in aanvaring gekomen met – en had vijanden gemaakt onder – heel veel criminelen in de stad. De meesten waren gewoon tuig, maar sommigen hadden wat in de melk te brokkelen. Er waren heel wat lui die hem wel eens te grazen wilden nemen. Toch had hij nooit de moeite genomen een kijkgaatje in zijn deur te laten maken of een veiligheidsketting aan te brengen.

Vol zelfvertrouwen, daarbij geholpen door te veel whisky, trok hij de deur wijd open. En zag de man staan van wie hij het meeste hield. Rechercheur Glenn Branson, één meter negenentachtig lang, zwart, en kaal als een biljartbal. Maar in plaats van zoals gewoonlijk joviaal te grijnzen, stond de rechercheur hartverscheurend te huilen.

Lees verder in *Op dood spoor*

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Vijfde druk, eerste in deze uitvoering, september 2016

Oorspronkelijke titel *Not Dead Enough*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2007 Really Scary Books/Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2007, 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke de Groot

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagbeeld © Plainpicture/Jasmin Sander

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4236 9

ISBN e-book 978 90 261 2636 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.